

Chudokrevnost

Žvýkáním listů břečťanu od východní zdi
stvrzují zmar svého členství
v rodu Namrholených.

Jsem rád, že jsem vás popudil, teď ještě vytočit:
Z loveckého zámečku schodiště,
ze skleněného oka suchého vína sud.
A to víno vniveč, komu škoda nedá spát,
ti jistě budou mě pronásledovat,
ale ať si.

Dívejte:

Teď se zpije vzduch.

A teď otevřu dveře – lehký sem, těžký ven,
ale neklopte zrak, pozorujte zvláště,
jak rokoko-červánky zpod větrného pláště,
jak z jejich nahoty káňatům ochabují křídla,
jen běžte, kam ona božská nestoudnost je kydla,
utíkejte je posbírat po lesích a rabujte!

Těším se na váš návrat.

Bude kolem páté ranní, až se v šum letního deště
vkrade dravost bytostí světla s choutkami
vrážet blesky do vyhřátých komtes.

Scénu slunce vycházejícího s výkřiky
nahrává rozčepýřený páv.

Služka by stahovala, ale seká se jí sukně.

Je už zase na vyprání.